

Sygn. akt I CSK 1141/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa Towarzystwa Ubezpieczeń
w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 września 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie
z 7 sierpnia 2020 r., sygn. akt I Ca 215/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 sierpnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Krośnie oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z 18 lutego 2020 r., którym zasądzone od pozwanego na rzecz powoda kwotę 52.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej wobec uwzględnienia powództwa mimo przedawnienia roszczenia powódki. Jak wskazał skarżący, pierwotnie wniesiony pozew nie wywołał skutku prawnego z uwagi na prawomocne zarządzenie o jego zwrocie. Powódka nie zaskarżyła zarządzenia przewodniczącego z 14 marca 2019 r. w przedmiocie fizycznego zwrotu pozwu, tylko złożyła kolejny pozew. W związku z tym ponownie wniesiony pozew wywołuje skutki od chwili ponownego wniesienia. Ponadto skarżący wskazał, że roszczenie mogło zostać uznane za przedawnione

już w chwili wniesienia pierwotnego pozwu, jednak Sąd drugiej instancji nie odniósł się do tego zarzutu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną z 6 kwietnia 2021 r. powódka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wobec niezłączenia do odpowiedzi na skargę pełnomocnictwa upoważniającego do reprezentacji powódki przed Sądem Najwyższym, na wezwanie Sądu Okręgowego pełnomocnik powódki nadesłał pełnomocnictwo udzielone mu 26 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10

maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Z akt sprawy wynika, że zarządzeniem z 17 października 2018 r. przewodniczący zarządził zwrot pozwu z uwagi na fakt jego nienależytego opłacenia. Zarządzenie to zostało doręczone powódce 7 listopada 2018 r., a 9 listopada 2018 r. powódka opłaciła pozew. Z chwilą opłacenia w terminie tygodniowym przez powódkę zwróconego pozwu, wywołał on skutek od chwili jego wniesienia, co wynika wprost z art. 130² § 2 k.p.c. Kwestia fizycznego zwrotu pozwu dokonanego na mocy zarządzenia z 14 marca 2019 r., na którą powołuje się skarżący, ma jedynie charakter wtórny i pozostaje bez wpływu na trafność przyjęcia, że wniesiony pierwotnie pozew należy traktować jako wywołujący wszelkie skutki związane z wytoczeniem powództwa. Ponowne wniesienie pozwu 2 kwietnia 2019 r. z wyjaśnieniem przez powoda, że pierwotnie wniesiony pozew został w terminie opłacony, nie ma w związku z tym żadnego znaczenia z punktu widzenia oceny przez Sąd Okręgowy przedawnienia roszczenia, która to ocena nie może zostać uznana za oczywiście wadliwą.

Nie może budzić również wątpliwości, że to data spełnienia świadczenia, a więc wypłacenia odszkodowania przez powódkę poszkodowanemu, a nie data wydania decyzji w przedmiocie wypłaty, wyznacza początek biegu terminu przedawnienia roszczenia regresowego przeciwko pozwanemu. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy wyraźnie odniósł się do tego zagadnienia.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, gdyż pełnomocnik powódki nie wykazał, aby w chwili wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną był umocowany do reprezentowania powódki przed Sądem Najwyższym. Jak wskazano powyżej, pełnomocnictwo do reprezentacji w postępowaniu kasacyjnym zostało udzielone po wniesieniu odpowiedzi na skargę kasacyjną. W związku z tym nie mogła ona zostać uznana za prawidłowo wniesioną, przez co wniosek o

zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie był skuteczny i nie podlegał rozpoznaniu.

[as]